

מזת יקזת הכרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מותיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

ברכת צדיק שפעלה למרחוק

כאשר בא בלעם לקלל את עם ישראל הוא הסתפל על האבות הקדושים וראה את היסודות האיתנים של האבות הקדושים, כמו שכתוב: "כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו", ומובא במדרש תנחומא: "כשהיה הקדוש ברוך הוא מבקש לברא את העולם היה יושב ומתבונן בדור אנוש ובדור המבול, אמר היאך אני בורא את העולם וישעיים אלו עומדים ומקעיסים אותי, כיון שצפה הקדוש ברוך הוא שעתיד אברהם לעמד וליחד את שמו, אמה הרי מצאתי על מה שאני מיסד את העולם, וזהו שגאמר הביטו אל צור הצבתם".

היסודות של כלל ישראל הם האבות הקדושים שהיו נאמנים לקדוש ברוך הוא, שיחדו את ה' והכריזו את שמו בכל מקום, וכן הצדיקים שבכל הדורות הם היסודות של כלל ישראל כמו שגאמר "וצדיק יסוד עולם", והשאפה שלנו לצעד בדרךם ועל ידי כך לקנות שלמות בעבודת השם.

בשבוע האחרון נפטר לבית עולמו יהודי יקר מאד בשם ר' משה, שזכה להפיר את אור היהדות ממרחק בזכות ברכת צדיק, וכך ספר ר' משה לבניו שבקשו לפרסם את הדברים לעלוי ושמח אביהם:

נולדתי בחיפה האדמה שלפני למעלה מששים שנה לאבא פרופסור מנתח ממחה, שלא היה לו ולאמי שום קשר ליהדות, הם רצו מאד שאלמד מקצוע מכבד.

לקח מהפרשה

לכהן את המניעים שלנו

בפרשתנו רואים שהקדוש ברוך הוא אמר לבלעם לא ללכת לקלל את העם ובלעם מנסה בכל דרך בן ללכת, וכמובא במדרש תנחומא שכאשר אמר ה' לבלעם "לא תלך עמהם" אמר בלעם: אם כן אקללם במקומי, אמר לו ה' "לא תאר את העם", אמר בלעם אם כן אברכם, אמר לו ה' אינם צריכים לברכתך - "כי ברוך הוא", והינו, שבלעם לא חפש את רצון ה', היו לו רצונות משלו והוא נסה בכל דרך למלא את תאוותיו, וגם

כאשר המלאך עמד לו לשטן שלש פעמים הוא לא נכנע אלא המשיך ללכת למרות שראה בברור שזה לא רצון ה'. ולכן,

למרות שכלפי חוץ נראה שבלעם לא עשה כלום בלי רצון ה' כמו שאמר: "אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את פי ה' לעשות הטנה או גדולה", מכל מקום כאשר אנו מתבוננים בכל המהלך של בלעם רואים שבפנימיות לבו הוא עשה נגד רצון השם והרשיע מאד.

ללמדנו, שכאשר אדם לא עובד על המדות שלו, אפלו שהוא ישמע וידע את דבר ה' מה עליו לעשות, הוא עלול לטעות אחרי מדותיו הרעות ולפרש את דברי ה' כפי מה שהתאוות והמדות הרעות משחדים אותו.

ולפיכך נצטוינו בתורה פעמים רבות לשמוע בקול החכמים, היות שאדם לבד יכול לחשב שהוא פועל נכון ובאמת המניע שלו זה התאוות והמדות הרעות שבו, ועל ידי שאדם מקבל מצדיקים ותלמידי חכמים הוא לומד מהי הדרך הישרה. וזה שגאמר בפרשתנו "כי מראש צרים אראנו". כאשר היסודות שלנו זה האבות הקדושים ורועי ישראל לדורותם, אנו יכולים להיות בטוחים שאנו צועדים בדרך הנכונה.

לפי דברינו אפשר לבאר את דברי המשנה באבות: "מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע?" ולכאורה קשה,

מה בכלל הדמיון בין אברהם לבלעם הרשע שהתנא היה צריך למנות לנו את ההבדלים שביניהם?

אלא שכלפי חוץ בלעם היה נראה עבד השם, הוא הקריב קרבנות והשכים בבקר כדגמת אברהם, אבל הוא היה כל כך שונה מאברהם כי לא היתה לו רוח נמוכה, נפש שפלה ועין טובה, הוא חפש כבוד וכסף ולא את רצון ה'. להבדיל אלפי הבדלות אברהם אבינו לא רצה כלום אלא לקדש שם שמים, הוא היה כנוע לפני ה' ובטל את הרצונות שלו לרצון ה'.

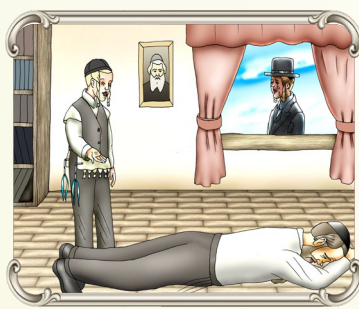

אומרים בשבועות, שאנו לא שומעים לאמות העולם כי הגדלה שלנו גדולה הרבה יותר משלהם.

ומצד שני - יחד עם חזק הדעת שלא להתביש מהמלעיגים ולהשקיע בעקר - אנו נמשלים גם לכניעת הארי, כמאמר בלעם: "כרע שכב כארי", כי מלך אמת יודע את הערך האמתי שלו אולם אינו מתגאה בקו, הוא כנוע ומחפש תמיד לסייע לאחרים.

מו"ר רבי אביגדור מילר זצ"ל אמר, שהגדלה של רבי ישראל סלנטר שבכל זמן הוא חשב על ה', בכל עת הוא חשב מה ה' רוצה ממני עכשו, איך אני יכול לקנות קרבת ה' במצב שבו אני נתון. וכאשר נכסף תמיד לרצון ה' גם אם יהיו לנו קשיים או בזיונות, נבין שזה קריאה משמים שעלינו להשתפר ולא נתמקד להאשים את מי שבייש אותנו, אלא במה שעלינו לתקן בכדי לבא לשלמות.

דוד מלכנו מבקש מהקדוש ברוך הוא "חקרני קל ודע לבבי" - אני מבקש ממך ה' שתחקר את עמק לבי ורצוני; "בחנני ודע שרעפי וראה אם דרך עצב בי וגחני בדרך עולם" - דוד חפש את רצון השם בכל מה שעבר עליו בחיים, הוא הבין שהשם מדבר אליו ותמיד הוא התעלה על ידי הקשים שהיו לו, כענין שאמר: "ה' אמר לו קלל" - ה' מדבר אתי עכשו דרך הבזיונות של שמעי בן גרא.

אדם דומה לחרס הנשבר, ובמקום להשב רק על הפרנסה בעוה"ז עליו לראג לפרנסה של העוה"ב ובעקר לא לצער אחרים.

זה יסוד עצום עבורנו, גם אם אדם שומע תוכחה שלא יפל ברוחו, אדרבה, לשמח שהשם מדבר אליו; גם כאשר מוכיחים אתנו מביט או מחוץ עלינו להתבונן מה עלינו לתקן במעשינו. כאשר אדם שפל הוא מקבל את התוכחה ומתעלה.

יש ספור נורא על ה'חפץ חיים' שהתאָרס עם בתו של בעל אמו, שהיתה ענייה וגם גדולה ממנו בשנים רבות, והחברותא של ה'חפץ חיים' דבר על לבו שהשדוד הזה לא מתאים לו, כי לפי גדלתו של החפץ חיים הוא יכול להתאָרס עם בחורה בגילו בת של גביה שעל ידי כך יוכל לשקד על התורה בשלחה ובלי טרדת הפרנסה. החפץ חיים שמע את דבריו והלך לבטל את השדוד, ובדרך ראה אדם נכבד שהתעלה והיה שרוע על הבץ ואנשים טפלו בו. החפץ חיים הבין מיד שהשם מדבר אליו: שהעולם הזה חולף ואדם דומה לחרס הנשבר, ובמקום לחשב רק על הפרנסה של אחרי החתונה עליו לראג לפרנסה של העולם הבא - להזהר ולהשמר מלצער את ארוסתו - ומיד הוא סב על עקבותיו ולא בטל את השדוד.

ולמרות שהיתה להם עניות גדולה, שביום החתונה הם ישבו לברך את החטה לכבוד סעודת החתונה - זה מה שעמד לו - כמו שאמר החפץ חיים בעצמו, שבעקבות כך שאשתו חיה בצניעות ולא בקשה מותרות, היה לו פנאי להשקיע בתורה ובמצוות.

נמצינו למדים, שבכדי לקנות קרבת ה', עלינו להיות מתלמידיו של אברהם אבינו, בענוה והכנעה, ועל ידי כך נזכה לקרבת ה' בין בזמנים של הצלחה ובין בזמנים של קשי, ההפך מבלעם הרשע שהיה לו עין רעה וגאוה. ולפיכך בכל קשי הוא חפש לפתר את הבעיה וללכת מהצד השני, ולא הפעיל את המחשבה שה' עושה לו הכל.

בכל שנה ושנה אנו קוראים את הפרשה של בלק ובלעם בכדי שנתבונן היאך אנו זוכים להיות יותר תלמידים של אברהם אבינו על ידי שנכנו יותר בכל מעשה לעשות את רצון השם ופחות להיות עם נגיעות אישיות של כבוד וכדומה. וגם כאשר אנו רואים שיש לנו נגיעות אישיות, עלינו להתבונן במסרים שהקדוש ברוך הוא שולח לנו בכדי שלא נטעה, חז"ל אומרים: "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב" - בכל יום ה' מכניס לאדם שכל היאך לעשות את רצונו יתברך וצריה להטות און לשמע את דבר ה'.

ובכדי לזכות לכך עלינו להיות בהכנעה ובעין טובה. העולם הזה מטעה מאד, אנשים רצים אחרי כבוד מדמה וכסף, אדם חשב שרק מי שהוא פשוט הוא המצלח, ורק מי שיש לו ידע רב הוא החכם, ומי שיש לו הרבה כסף הוא עשיר, אולם חז"ל מלמדים אתנו איזהו גבור ואיזהו עשיר ואיזהו חכם באמת.

התכלית זה לא בעולם הזה אלא בחיי נצח, ועלינו לעצר ממרוצת החיים ולהתבונן עם עצמנו מה אנו מחפשים בעולם? למה אנו לומדים? על מה אנו מתפללים? האם אנו משקיעים בעולם הבא או רק בפרנסה של העולם הזה החולף? האם אנו משקיעים בנכס העקרי - במשפחה שלנו? האם אנו מאירים להם פנים או שאנחנו כל הזמן בלחץ ובקפדה מדברים וזוטרם של כבוד וממון.

זה שאמר חז"ל: (תענית כ.) "טובה קלה שקלה אחיה השלני את ישראל יותר מהברכות של בלעם", כי בלעם כל מהותו היתה כבוד והוא

ברך את ישראל בארז שהוא גבוה ואינו זז ממקומו - שזה מסמל על כבוד מדמה של העולם הזה - וזו הקלה הגדולה ביותר, כי בסוף הוא נעקר ונופל על פניו. מאידך, אחיה השלני קל את ישראל בקנה, אולם זו הברכה הגדולה ביותר - שאדם פנוע כמו הקנה והוא לא מקפיד על מקומו אלא זז כפי רצון ה', ובסוף הוא זוכה לכל טוב.

וברכת בלעם דומה לאדם שברכו אתו שיהיה עשיר גדול שיתכן שזה קלה עבורו, פי מי צריך עשירות שתטריד את האדם ולא יהיה לו פנאי למלא את חובתו בעולם. ועל ידי שהאדם בהכנעה הוא זוכר להשקיע בעקר.

זה מה שבלעם בקש: "תמת נפשי מות ישרים", כי הוא השיג שאחרי המיתה מתחילים החיים הנצחיים והוא רצה גם את האשר שבעולם הבא, אולם לשם כך הוא לא היה מוכן לוותר על העולם הזה. ברם, אנו בני האבות הקדושים יודעים שכאשר נהיה פנועים לרצון ה' ולא נחפש את הבלי העולם הזה, נזכה לנצח נצחים בעולם הזה ובעולם הבא.

ולפיכך כלל ישראל נמשלו לאריה, כמאמר בלעם: "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא" - עם ישראל חזקים בדעתם ואינם נופלים ברוחם אלא הם קמים בבקר לחטף את המצוות, אפלו שבעיני העולם הטועים זה נראה מבזה שאדם משקיע את חייו בתורה ובמצוות, ואמות העולם שואלים אתנו למה אתם לא מתעסקים יותר בעולם הזה ויהיה לכם כסף וכבוד לרב. וכמו שמבאר בחן באקדמות שאנו

פנינים מתוקים

עת ברכב - ה' שמר עליו בתוך האוטו, וכאשר אחד המחבלים נכנס לאוטו שבו שהה הבחור על מנת להמלט, ה' נתן דעת בבחור לברוח מהדלת השנייה מבלי שהמחבל יבחין בו וכה הוא ברח בין שני המחבלים ויצא ללא שום פגע בגס גמור.

אנו רואים מקבץ שהפל מכוון מלמעלה, וגם היהודים שלצערנו העצום נרצחו הי"ד זכו לקדש שם שמים בפטירתם ולעשות את תפקידם בעולם הזה ולזכות לכל טוב בעולם הנצח. ה' ירחם על עמו ושאל שלא ישמע עוד שד ושבר בגבולנו וישלח רפואה שלמה לכל הפצועים ותנחומים לכל משפחות האבלים, ושברוב ממש נזכה להגאל בגאולה השלמה, אמן.

והרגו את מי שנקלע לשם. ברם, אנו היהודים מאמינים בני מאמינים יודעים ששום דבר לא נעשה מבלי רצון השם ובהשגחה פרטית מדיקת. וכמעשה שהיה באותו פגוע נורא שממחיש לנו את יד ה' והשגחתו המפלאה, וכפי שספר יהודי יקר שהיה שם, שהסיע באותו זמן בחור ושיבה טרמפ ברכבו, והוא עצר את רכבו באותה תחנת דלק שבה ארע הפגוע בכדי לקנות דבר מה בחנות כשלתע הוא שומע יריות מאחוריו, הוא הבין שיש פגוע והוא רץ החוצה בכדי לראות ביצד לסייע.

המחבלים נסו לירות עליו פדורים רבים אך בחסדי השם הוא הצליח לברוח למעלה מדרג הטבע ולצאת ללא שום פגע, ואף הבחור שהיה באותה

בשבוע שעבר ארע פגוע נורא ומחריד שארבעה יהודים נרצחו על קדוש השם ונשמותיהם עלו במעלות קדושים וטהורים. הקדוש ברוך הוא מעורר אתנו שנקדש שם שמים בכל הליכותינו, ובכה אנו משתתפים בזכות הגדולה של הנרצחים. ולפיכך אנו אומרים בכל שבת "אב הרחמים" ומשתתפים עם הקדושים בזכות הגדולה שלהם שנרצחו על קדוש השם, ומבקשים מה' שינקם בקרוב את נקמת דם עבדיו השפוג, ומאידך אנו מזכים אותם על ידי שאנו מקדשים שם שמים בהליכותינו - בחיים חיותנו וזה גם ענין הקדיש.

ועלינו לדעת שגם אם נראה שכביכול הפגוע נעשה בדרך של מקרה חלילה, שבדיוק המחבלים הארורים הגיעו

פנינים מצויירות

לכה, זה הצנור שדרכו בא לנו השפע. וזה שדרשו חז"ל על הפסוק: "כרם זלות לבני אדם" - אלו דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזולזלים בהם, כי הנסיון אם נאמין ונתחזק בתפלה או שנחשב שאנו מסתדרים.

וגם כאשר אדם מתפלל על דבר מסים צריך לומר תמיד: "ה', אתה יודע מה הכי טוב עבורי,

ואבקשה שתעשה מה שטוב לי באמת כרצונה הטוב." וזה שהחסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת קודם התפלה, ומתבוננים שכל התפלה זה השענות על ה' לבד שהוא ברב רחמיו יתן לנו בחסד חנם, ורק אחר כך הם היו מתפללים ובזה הייתה תפלתם רצויה.

חז"ל דורשים על הפסוק: "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל" - שהקדוש ברוך הוא יושב ומצפה לתפלתם של ישראל - אפלו שיש לקדוש ברוך הוא את כל העולמות, את כל הבריאה הנפלאה, ה' מצפה לשמע דוקא אתנו קרוצים מחמה, שאנו מתנערים מהעולם הזה ומיחלים לחסדו.

בפרשתנו אנו לומדים את כח הפה, שבלעם רצה להכחיד את כלל ישראל בכח פיו. ללמדנו כמה עצמה יש לנו בפה, כמה אנו יכולים לפעל בתפלה. העולם הזה הנו עולם של הסתרה שנגאה כביכול שאדם מתפלל והוא לא כל כך פעל בתפלתו, וזה הנסיון שלנו; אולם עלינו לדעת שכל תפלה פועלת ומצמיחה עבורנו ישועות ואם הייתה לנו ראייה

נכונה היינו רואים כמה טוב מגיע לנו לדורי דורות על ידי התפלות והיינו משקיעים רבות בתפלה.

השם מסתיר מאתנו את כח התפלה ושולח לנו את הישועה בדרך של טבע או אחרי זמן שכבר שכחנו שבקשנו על הדבה או שאנו זוכים לישועה אחרת שהיא טובה יותר עבורנו מהדבר שבקשנו.

ולפיכך התפלה נקראת כך מלשון תפל, כי אדם חשב שהוא הסתדר ויסתדר לבד והתפלה רק טפלה למעשיו [ט' ות' מתחלפים], אולם האמת שה' עשה הכל והמעשים שלנו אינם אלא השתדלות. כאשר אנו מתפללים ונשענים על הבורא

והמצוות, אני מבין למפרע את דברי הבית ישאל שאמר: "אני כבר שלמתי לו", אמנם בעולם הזה הורי לא העריכו את התשלום הגדול, אבל בעולם הבא הם יבינו שהם קבלו את השכר הגדול ביותר, פרות ופרי פרות לנצח ונצחים.

בעל המעשה ר' משה שהסתלק לבית עולמו בשבוע שעבר לאחר יסורים קשים ומרים שעמד בהם באמונה ובתעצומות הנפש, במשך 40 שנה היה מחנך באחד מתלמידי התורה הידועים בירושלים עיר הקדש ותלמידי הרבים שבאו לנחום אבליים אמרו שהם חבים לו את תחייהם הרוחניים.

דוקא ר' משה שהרגיש בודד - נתן את כל הלב לתלמידים החלשים - גם מי שהיה קשה לו בלמוד, גם מי שההבנה שלו הייתה חלשה, ר' משה לא התיאש ממנו, הוא שם דגש על המדות הטובות והלב הטהור של הילדים ובסבלנות מרבה רומם את רוחם. ממש כמו אבא רחום חזר אתם על החזר עד שהם נדעו.

דוקא ר' מוישה שבא מרחוק הרגיש את המתקנות והאשר האמתי בחיים והחידור זאת לבני משפחתו ותלמידיו, כל מצוה וכל למוד היו מלאים בשמחה על שאנו זוכים לעשות את רצונו אבינו שבשמים, שאנו זוכים להתפלל ולהדבק בקדוש ברוך הוא. ובפרט הענין של אמונת חכמים, שראייה כבר בילדותו איך אביו מעריך את הבית ישאל, אפילו שאביו היה רחוק כל כך, זה נכנס לו בעצמות והוא זכה לשמש בנאמנות שנים רבות את אחד מצדיקי הדור שליט"א. יהי הדברים שנקבתו לזכות נשמתו שתהיה צרורה בצרור החיים, אמן.

ווארט לשולחן שבת

חז"ל רצו לקבע פרשת בלק בקריאת שמע, למרות שישנם פרשיות אחרות נפלאות כגמת מלחמת סיחון ועג, ברם בפרשת בלק אני רואים, שה' משגיח עלינו גם כאשר אנו לא יודעים כלל, והעקר שאנו מצדנו נעסק בתורה לשמה ולא נראה רע בשום יהודי, וכן נעסק תמיד בחסדי ה' שעמנו ונשמר על עינינו בקדשה ובטהרה. וכמו שנקאמר "מה טובו אהליך יעקב" - שפאשר כלל ישאל שומרים על עצמם, וכל אחד ואחד לא מתענין מה קורה באהלו של חברו, אזי נסמוך לזה שבבלעם היה נופל וגלוי עינים, מכח זה באה נפילה וערווה ובלעם ושאיר שונאי ישראל.

פרשתנו פרשת בלק, הנה מהפרשיות החשובות והיסודיות. וכמו שאחז"ל (ברכות יב:) שבקשו לקבע פרשה זו בכל יום בקריאת שמע, היות שבפרשה זו אנו מגלים את אהבת ה' אלינו. וכמו שכתב רש"י (שם), שהקב"ה שומר עלינו בשכבנו ובקומנו לשפך שלום ושקטים בארי וכלביא.

וכשם שבאשר כלל ישראל היו במדבר לא ידעו כלל בשעת מעשה מפל פרשת בלק ובלעם, עד שהודיעם משה על כך. כך בכל זמן ועת, יש לנו נסים ונפלאות עצומים, שאיננו מכירים בהם כלל. כמו שאמרו חז"ל, אין בעל הנס מפיר בנסו.

ובכדי לחיות את חסדי ה' שעמנו, עלינו להתבונן בתורה הקדושה ובדרכי אבותינו ודוד מלכנו, שחיי את ה' ופרטו לפרטי פרטים את כל הטוב שעושה עמנו הבורא. וכן לקבל מהתלמידי חכמים והצדיקים שבכל דור ודור את הדעת הזו של הפרת הטוב, ולראות טוב וחיובי.

בשהייתי ילד כבן עשר האדמו"ר הבית ישאל מגור זי"ע הערך לעבר נתוח מרוב ואבי היה המנותח, אחרי הנתוח אבי בא לבקר את האדמו"ר ואני התלוייתי עמו לחדר שבו הוא היה מאשפז, לפני שיצאנו פנה אלי האדמו"ר ושאל "אתה הבן של הפרופסור?" כשהשבת בחיוב הוא לחץ את ידי וברך אותי בחם שאזכה להיות עבד השם, לשמר תורה ומצוות ולזכות את הרבים, לא כל כך הבנתי את הדברים אבל המלים הללו חדרו לעמקי נשמת.

לפני שהאדמו"ר השתחרר מבית החולים הגבאים נגשו לסדר את ענין התשלום ואבי אמר שהוא מאשר על שהייתה לו את הזכות להיות מנתח של אדם צדיק ואינו מענין לקבל על כך שכר להתפעלתי באותם רגעים מהאדמו"ר כי לצערי הרב לא ראיתי אצל אבי שום חשיבות ליהדות, וההערכה שהייתה לו לאדמו"ר נרמה לי הערכה גדולה לגדולי ישראל, הבית ישאל הפטיר לעברו שהוא כבר שלם על הנתוח. בתור ילד לא הבנתי למה האדמו"ר אמר שהוא בן שלם, והדברים נשארו אצלי פחידה.

עברו מאז הנתוח כשלוש שנים, לפני הבר מצוה שמעתי שבאשר מניעים לגיל 13 מניחים תפלין, לא ידעתי מה זה תפלין אבל היה לי רצון חזק בלב להניח תפלין, בקשתי מאבי שיקנה לי תפלין אולם הוא התנגד לך בכל תקף ואמר: "אתה לא תניח תפלין! אין לנו שום קשר עם היהדות ועם המצוות!". ביום שנהייתי בן 13 הלכתי לבית של סבתא שלי ושאלתי אותה אם היא יודעת היכן אפשר להשיג תפלין, היא אמרה לי: "אבא שלי היה מניח תפלין ויש לי את התפלין שלו בארון". התרגשתי מאד, לקחתי את התפלין והחבאתי אותם בארון שבחדרי, בקשתי מיחודי אחד שיסביר לי איך מניחים תפלין וכן בכל יום הייתי נועל את החדר בכדי שהורי לא ישימו לב והייתי מניח תפלין. באותם רגעים של הנחת התפלין שרתה עלי רוח טהרה, דברתי עם ה' ותברך ובקשתי ממנו שיופה אותי להכיר אתו ותברך לקיים את המצוות ולהיות יהודי אמתי. כך הייתי מניח בכל יום במשך 7 שנים.

בגיל 20 התחלתי להתענין יותר על היהדות והחלטתי שאני הולך ללמוד בישיבה בירושלים עיר הקדש, ידעתי שאם אמר זאת להורי הם יעשו הכל למנוע אותי מקום ולכן לא ספרתי להם מאומה. לילה אחד ארזתי מזוודה עם דברים נחוצים, ולפנות בקר יצאתי בשקט מהבית לתחנה המרכזית ועליתי על אוטובוס לירושלים. השארתי פתק על השלחן שבחדרי ובו כתבתי: "להורי היקרים לי מאד, הלכתי ללמוד בישיבה בירושלים, אני מקווה מאד שתתכבדו את החלטתי, אשמח לשמוע על קשר..."

כשהגעתי לירושלים נסיתי ליצר קשר עם הורי, אבל בכל פעם שהם שמעו שאני על הקו הם צעקו עלי "אנחנו לא רוצים קשר אתה רק אם תעזוב את התורה והמצוות נהיה אתך שוב בקשר". תקופת ההסתגלות הראשונה בישיבה הייתה לא קלה כלל מבחינה נפשית אך מלאה באשר וספוק מבחינה רוחנית. באתי מבית שהיה בו הכל, להורי לא היה חסר כלום והם נתנו לי בשפע, אבל הנפש שלי הרגישה צמאון עז ואת הצמאון הזה הרגיתי רק בתוככי הישיבה הקדושה. נסיתי בדרכים שונות לרפך את הורי אולם הם התבצרו בעמדתם.

עברו מאז יותר מארבעים שנה, ב"ה זכיתי להקים משפחה לתפארת, וכאשר אני רואה את צאצאי הרבים בן ירבו שהולכים בדרכי התורה

